

अनयोः प्रकारयो रंगांगिभावमाह न कर्मणामिति कर्मणां यज्ञादीनां अनारंभात् अननुष्ठानात् नैष्कर्म्यज्ञाननिष्ठानां श्रुतेन प्रामोति विविदिषंतियज्ञेनेति श्रुत्या यज्ञादीनां विद्यांगत्वेन विधानात् ननु सन्प्रत्ययप्राधान्यात् कर्मणां विविदिषांगत्वमत्र गम्यते तेन विविदिषायां यज्ञादिना सिद्धायां एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छंतः प्रव्रजंतीति श्रुतेः प्रव्रज्यारूपमेव नैष्कर्म्यमिह ज्ञाननिष्ठासाधनं ग्राह्यं न ज्ञानं नैष्कर्म्यसिद्धिपरमामित्यादावि वात्र तद्वाहकस्य परमत्वविशेषणस्याभावात् न च कर्मयोगजनितचित्तशुद्ध्यभावे केवलात्संन्यासात् सिद्धिसमधिगच्छतीति योजनायां विप्रकृष्टयोर्ज्ञानकर्मणोः समुच्चयासंभवस्याभीष्टस्य सिद्धेः किमिति नैष्कर्म्यशब्देन निष्ठागृह्यत इति चेत्सत्यं गुणैः कर्मकार्यत इति वाक्यशेषान्नैर्गुण्यहेतुकं मुख्यज्ञानमेवेह नैष्कर्म्यपदार्थो ननु प्रव्रज्या विविदिषंतियज्ञेनेत्यत्रापि जिगमिषत्यश्वेन जिघांसत्यसिनेत्यादाविवतृतीयांतस्य धात्वर्थेनैवान्वयात् अश्वादीनां गमनादाविवयज्ञादीनां वेदन एवान्वयो ज्ञेयः एतमेवेति श्रुतिस्तु विविदिषासंन्यासाभिप्रायेण प्रवृत्ता एतवैतमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरंतीति ज्ञानपरिपाकार्थस्य जीवन्मुक्तिसुखार्थस्य वा याज्ञवल्क्यादिभिरनुष्ठितस्य विद्वत्संन्यासस्यापि शास्त्रे दर्शनात् असंन्यासिनो ज्ञानमेव नोत्पद्यत इति प्राचामाग्रहो विक्षेपककर्मत्यागरूपसंन्यासविषयो ननु काषायपरिधानमात्रविषयः गर्गी व्याधवासिष्ठादीनाम तथा विधानामपि ज्ञानोत्पत्त्यवगमादित्यास्तां तावत् कर्मभिरशोधितचित्तस्य मंदबुद्धेः रागद्वेषादियस्तस्य आत्मानात्मविवेकद्वारा चित्तरोधद्वारा वानै

न कर्मणामनारंभान्नैष्कर्म्यं पुरुषो श्रुते ॥ न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ॥ कार्यतेत्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ५ ॥

कर्मेन्द्रियाणिसंयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ॥ इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ६ ॥

ऋष्यप्राप्तिर्नास्तीति पूर्वार्द्धार्थः नन्वभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा नैष्कर्म्यमाचरेदिति केवलात्कर्मसंन्यासादपि नैष्कर्म्यसिद्धिः स्मर्यते तत्कथमुच्यते न कर्मणामनारंभान्नैष्कर्म्यमस्तीति तत्राह न चेति कर्मजचित्तशुद्ध्यभावे कृतादपि संन्यासान्नमोक्षसिद्धिः उदाहृतस्मृतिस्तु चित्तशुद्धिपूर्वकसंन्यासाभिप्राया न हिरागादियस्तः सर्वभूतेभ्यः सर्वात्मनाभयं दातुमीष्टेऽतो युक्तमुक्तं न च संन्यसनादेवेति ॥ ४ ॥ एतदेव प्रपंचयति न हीति अवशः कर्मजशुद्ध्यभावात् अजितचित्तः कश्चिदपि जातुकदाचित्समाधिकाले पि क्षणमपि अकर्मकृत् कर्माणि दुर्मनोरथादीनि अकुर्वन् हि प्रसिद्धं न तिष्ठति हियस्मात्सर्वोपिलोकः प्रकृतिजैर्गुणैः सत्त्वरजस्तमोभिः स्वभावप्रभवैः रागद्वेषादिभिर्वाकर्मकायिकं वाचिकं मानसिकं वा कार्यतेऽवश्यं तत्र प्रवर्तते ॥ ५ ॥ ननु संन्यासपूर्वकं ध्यानेनैव चित्तशुद्धिमपि संपादयिष्यामि किं कर्मभिरित्याशंक्याह कर्मेन्द्रियाणीति यो विमूढात्मा रागाद्याक्रांतचित्तः कर्मेन्द्रियाणि वागादीनि संयम्य निगृह्य आस्ते एकांते ध्यानापदेशेनोपविशति समिथ्याचारः तस्य तदासननियमनादिकं आचरणं मिथ्या अलीकमेव निष्फलत्वात् तत्र हेतुः इन्द्रियार्थान् मनसा स्मरन्निति यतः इन्द्रियार्थान्शब्दादीन् श्रोत्रादिभिर्गृह्णाति मनसा च स्मरति अतो मिथ्याचारः स विषयान् चिंतयन् योगनिष्ठमात्मनो लोकेऽभिव्यनक्त्यतः कपटीत्यर्थः तस्मात्कर्मव्यतिरिक्तश्चित्तशुद्ध्युपायो नास्तीति भावः ॥ ६ ॥